

Is de nieuwe wet nu echt een open einde-regeling?

Het rendement op vermogen is een fenomeen dat niet alleen jaarlijks, maar ook individueel zeer verschillend is. Het is het resultaat van het totale aantal ondernomen acties en beslissingen van een individu. Een macrogemiddelde kan dus nooit representatief zijn voor het rendement van een belastingbetaler. Het rendement is dus een uiterst volatiel en individueel fenomeen. Het belastingen ervan met macrogemiddelde rendementscijfers is dus vragen om ongelijke behandeling en - in het geval van benedengemiddelde resultaten - het deels onteigenen van privévermogen.

De verschillende rechtszaken over de onterechte berekening van de vermogensrendementsheffing tot nu toe laten duidelijk zien dat zo iets onrechtmatig is. Het wetsvoorstel zou op het punt van lessen uit de jurisprudentie meer in die lijn moeten worden aangepast.

Want in het voorliggende wetsvoorstel lijkt de wetgever zich weliswaar bewust van die jurisprudentie, die juridisch flinke tik op de vingers, maar die rechterlijke oordelen worden niet consequent verwerkt. Nog steeds wordt veel gewerkt met aannames.

Gebruikt de nieuwe wet de juiste berekeningsgrondslag?

Bovendien wordt een verkeerd basisgegeven gebruikt, een verkeerde berekeningsgrondslag. Rendement dat achterblijft bij de inflatie (en dat is al jaren aan de orde) resulteert er in dat het vermogen verdampt. Desalniettemin wil de wetgever in dit wetsvoorstel het bij de reële ontwikkelingen achterblijvend rendement gaan belastingen door uit te blijven gaan van het nominale rendement.

Het wetsvoorstel moet dus het punt van een rendement dat toch de koopkracht van het vermogen aantast in de systematiek gaan verwerken.

Kan de nieuwe wet uitgaan van budgettaire neutraliteit?

Ook op het punt van de totale belastingopbrengst is de jurisprudentie niet consequent verwerkt. De huidige manier van belasting heffen, is door de hoogste rechter onrechtmatig verklaard. Dus is ook de totale opbrengst onrechtmatig verkregen, i.c. te hoog. Dat (onrechtmatig hoge) budgettaire niveau kan dus nooit de basis vormen voor de raming van de opbrengst van nieuwe wetgeving. Wanneer dat gebeurt, en het wetsvoorstel gaat daar inderdaad van uit, dan wordt het onrechtmatig hoge niveau alsnog als een juiste opbrengst van de vermogensrendementheffing gekwalificeerd, in weerwil van de op dit punt toch duidelijke jurisprudentie. Tevens wordt daarmee de in het wetsvoorstel beweerde erkenning van het volatiele karakter van rendement met een daarbij behorende open-einderegeling van de belasting erover, volkomen teniet gedaan. Zo wordt er toch weer- onterecht en juridisch verkeerd - een gesloten regeling van gemaakt waar ieder jaar een vaste opbrengst voor wordt ingeboekt.

Het wetsvoorstel moet dus op het punt van de budgettaire opbrengst het verleden volledig loslaten en alleen kijken naar het reële rendement van het betreffende belastingjaar.

Voorburg, 16 oktober 2023